

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 307

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 7 aprilie 2004

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 78 din 26 februarie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. d) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările și completările ulterioare	1-3	71.	— Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale pentru aprobarea Normelor metodologice privind criteriile, metodologia și procedura de stabilire a tarifelor reglementate pentru transportul țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului lichid prin conducte
HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
428. — Hotărâre pentru aprobarea Normelor privind determinarea valorii în vamă pentru bunurile aparținând călătorilor și altor persoane fizice	3-6		6-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 78

din 26 februarie 2004

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. d)
din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările și completările ulterioare**

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Florentina Baltă — procuror
Gabriela Dragomirescu — magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. d) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Oana-Elena D. Gaftoneanu în Dosarul nr. 4.626/2003 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, ca fiind neîntemeiată, întrucât prin Decizia nr. 135 din 23 aprilie 2002 Curtea Constituțională a statuat asupra constituționalității textului de lege criticat.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 13 noiembrie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 4.626/2003, **Curtea de Apel Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. d) din Legea contenciosului**

administrativ nr. 29/1990, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Oana-Elena D. Gaftoneanu, într-o cauză de contencios administrativ.

În motivarea excepției se susține că art. 2 lit. d) din Legea nr. 29/1990 încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție, republicată, întrucât îngrădește „accesul liber și gratuit la justiție prin imposibilitatea formulării unei cereri directe către organele administrației publice locale (competente să dispună asupra patrimoniului propriu), dar a căror hotărâre să fie cenzurabilă de către instanța de contencios administrativ — fără alte cheltuieli suplimentare“. Autorul consideră că textul ce face obiectul excepției de neconstituționalitate este „criticabil ca și formulare“, încălcând dispozițiile constituționale referitoare la jurisdicțiile speciale administrative, prevăzute de art. 21 alin. (4) din Constituție, republicată.

Curtea de Apel Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât art. 2 lit. d) din Legea nr. 29/1990 „nu contravine dispozițiilor constituționale referitoare la jurisdicțiile administrative“. Consideră, de asemenea, că textul de lege criticat nu încalcă dreptul de a cenzura eventualul arbitriul al actelor emise de organele administrației publice și nici dreptul de liber acces la justiție, deoarece persoana ce se consideră lezată în drepturile recunoscute de lege se poate adresa cu acțiune pe calea dreptului comun.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederea art. 2 lit. d) din Legea nr. 29/1990 nu reprezintă o îngrădire a accesului la justiție. În acest sens, arată că actul administrativ de autoritate este o manifestare unilaterală de voință juridică, al cărei autor se manifestă nu ca persoană juridică, ci ca autoritate publică, fapt care determină supunerea lui, în ceea ce privește anularea, unui regim juridic special, de competența instanțelor de contencios administrativ. Spre deosebire de acest tip de act, „actele de gestiune sunt încheiate de autoritatea administrativă în calitate de persoană juridică și pentru administrarea patrimoniului său, fiind acte juridice cu caracter contractual sau făcute pentru valorificarea unor drepturi contractuale, implicând o egalitate de voință în ceea ce privește părțile între care se stabilesc raporturile juridice. Din acest motiv au și fost exceptate de la regimul juridic special instituit de Legea nr. 29/1990, fiind supuse regimului juridic de drept privat, iar soluționarea litigiilor cu privire la aceste acte este de competența instanțelor de drept comun“.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât diferența de natură dintre actele administrative de gestiune și actele administrative de autoritate justifică un tratament juridic diferit. Astfel, „actele de gestiune vizează domeniul privat al statului și sunt încheiate de autoritățile publice în

calitatea lor de persoane juridice civile, în timp ce actele de autoritate sunt emise de autoritatea publică pentru gestionarea bunurilor aparținând domeniului public național“. Arată, în continuare, că „actele de gestiune sunt supuse controlului judecătoresc de drept comun, pe când actele de autoritate sunt de competența instanței de contencios administrativ“. În sensul celor arătate invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 lit. d) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 8 noiembrie 1990, cu modificările și completările ulterioare, prevederi al căror conținut este următorul: „*Nu pot fi atacate în justiție: (...) d) actele de gestiune săvârșite de stat în calitate de persoană juridică și pentru administrarea patrimoniului său;*“

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi de lege contravin art. 21 din Constituție, republicată, potrivit cărora:

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*

(3) *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*

(4) *Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că dispozițiile art. 2 lit. d) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările și completările ulterioare, au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate și prin raportare la art. 21 din Constituție, republicată, referitor la accesul liber la justiție și, în esență, sub aceleași aspecte ca și în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 135 din 23 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 28 iunie 2002, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a art. 2 lit. d) din Legea nr. 29/1990, întrucât „exceptarea, prevăzută de textul de lege criticat pentru neconstituționalitate, a actelor administrative de gestiune de la controlul judecătoresc, pe calea contenciosului administrativ, nu are semnificația sustragerii acestei categorii de acte administrative de la controlul judecătoresc“. Prin aceeași decizie s-a reținut că „Pe calea dreptului comun, prevăzut la nivel constituțional de art. 21, iar la nivelul legii, de Codul de procedură civilă, și aceste acte intră sub cenzura instanțelor judecătorești. Actele administrative emise de autoritățile publice sunt diverse,

putând fi acte de autoritate, de drept public, supuse controlului jurisdicțional de contencios administrativ, sau acte de drept privat, încheiate de autoritățile publice în calitate lor de persoane juridice civile, care includ și actele administrative de gestiune, care sunt supuse controlului judecătoresc de drept comun. Deosebirea de tratament juridic existentă are la bază deci diferența de natură a celor două categorii de acte administrative“.

Considerentele care au justificat soluția pronunțată își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, întrucât nu au fost invocate argumente noi de natură să justifice schimbarea acesteia.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 lit. d) din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Oana-Elena D. Gaftoneanu în Dosarul nr. 4.626/2003 al Curții de Apel Suceava — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 februarie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent șef,
Gabriela Dragomirescu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru aprobarea Normelor privind determinarea valorii în vamă pentru bunurile aparținând călătorilor și altor persoane fizice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 47 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 59/2003 privind unele categorii de bunuri scutite de la plata datoriei vamale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 545/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Normele privind determinarea valorii în vamă pentru bunurile aparținând călătorilor și altor persoane fizice, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
p. Ministrul finanțelor publice,
Gheorghe Gherghina,
secretar de stat

Ministrul delegat pentru coordonarea autorităților de control,
Ionel Blănculescu

București, 23 martie 2004.
Nr. 428.

N O R M E**privind determinarea valorii în vamă pentru bunurile aparținând călătorilor și altor persoane fizice****CAPITOLUL I****Dispoziții generale**

Art. 1. — Valorile în vamă pentru bunurile introduse sau scoase din țară de către călători sau de alte persoane fizice se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al secretarului de stat al Autorității Naționale a Vămirilor, sub forma unei liste de valori în vamă.

Art. 2. — Valorile în vamă reprezintă baza de calcul a taxelor vamale și a celorlalte drepturi vamale. Valorile în vamă pentru bunurile introduse sau scoase din țară, pe orice cale, de către persoanele fizice se determină de către Autoritatea Națională a Vămirilor și sunt valorile în vigoare în momentul plății datoriei vamale.

Art. 3. — Pentru determinarea valorilor în vamă se folosesc cataloage, documentații de prețuri interne și externe sau facturi, conform prezentelor norme.

Art. 4. — Valorile în vamă din lista de valori în vamă, pentru bunurile aparținând călătorilor sau altor persoane fizice și care nu fac obiectul unor operațiuni comerciale, se stabilesc în euro.

Art. 5. — Transformarea în lei a valorilor în vamă se face la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României în fiecare zi de joi. Acest curs se utilizează pe toată durata săptămânii următoare pentru chitanțele vamale eliberate în cursul acelei săptămâni.

Art. 6. — Atunci când pentru bunul prezentat la vămuire nu există suficiente date necesare determinării valorii în vamă, acesta se va elibera titularului, în custodie vamală, cu obligația constituirii unei garanții suficiente care să asigure plata datoriei vamale, în conformitate cu prevederile art. 151—156 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările ulterioare, pe o perioadă de maximum 30 de zile. La expirarea acestei perioade, dacă titularul nu a depus documente probatorii necesare determinării valorii în vamă, autoritatea vamală va executa garanția constituită, prin emiterea din oficiu a unui act constatator. În cazuri temeinic justificate, termenul de 30 de zile poate fi prelungit cu încă 30 de zile, dacă cererea este depusă la autoritatea vamală în cadrul acestui termen. Quantumul garanției vamale va fi stabilit de autoritatea vamală și va fi determinat luându-se în considerare suma cea mai ridicată a datoriei vamale ce ar rezulta din operațiunea de vămuire.

CAPITOLUL II**Determinarea valorilor în vamă pentru autovehiculele și vehiculele folosite****Reguli pentru determinarea valorilor în vamă**

Art. 7. — Valorile în vamă se stabilesc prin identificarea vechimii bunului prezentat la vămuire și a caracteristicii tehnice esențiale a acestuia, în funcție de categoria de

vehicul, cu cele din tabelele corespunzătoare, pe fiecare categorie de vehicul, din lista de valori în vamă.

Art. 8. — Valorile în vamă ale autovehiculelor și vehiculelor folosite se stabilesc pornindu-se de la identificarea categoriei de vehicul cu cele din lista de valori în vamă, ținându-se seama de Regulile generale de interpretare cuprinse în Convenția internațională privind Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor, inclusiv în anexa la aceasta, încheiată la Bruxelles la 14 iunie 1983, la care România a aderat prin Legea nr. 98/1996.

Art. 9. — Încadrarea bunului prezentat la vămuire în lista de valori în vamă se face folosindu-se caracteristicile principale înscrise în prima coloană, aferentă fiecărei categorii de vehicul identificate potrivit art. 7. Încadrarea se face prin identificarea caracteristicilor tehnice din documentele însoțitoare emise de autoritățile din țara de unde provine bunul, inclusiv din nota de constatare tehnică emisă de Regia Autonomă „Registrul Auto Român“, în cadrul datelor tehnice prezentate ca intervale în prima coloană din lista de valori în vamă. Caracteristicile tehnice avute în vedere sunt diferențiate pe fiecare categorie de vehicul, după cum urmează:

a) numărul de persoane și lungimea mijlocului de transport — în cazul autovehiculelor destinate transportului a minimum 10 persoane, inclusiv șoferul;

b) capacitatea cilindrică a motorului — în cazul autoturismelor, precum și al motocicletelor, motoretelor, scuterelor și mopederelor;

c) greutatea totală maximă autorizată (greutate în sarcina maximă) — în cazul autovehiculelor de transport de marfă, precum și al remorcilor și semiremorcilor de transport de marfă.

Art. 10. — După identificarea caracteristicii tehnice a bunului în unul dintre intervalele din lista de valori în vamă, vechimea este cea de-a doua caracteristică esențială a bunului, care duce la stabilirea valorii în vamă. În lista de valori în vamă „vechimea“ este înscrisă în fiecare coloană din tabel, pentru toate categoriile de vehicule, sub forma unei perioade și începe de la „an bază“ ajungând până la „după 5 ani“, valorile vehiculelor fiind în descreștere cu cât vechimea bunului este mai mare.

Art. 11. — Cuantificarea vechimii unui bun se raportează la existența sa, la momentul în care acesta a fost făcut, adică, în cazul mijloacelor de transport, momentul în care bunul a fost fabricat. Momentul fabricației sau data fabricației este înscrisă în unul dintre documentele însoțitoare prezentate la vămuire și este exprimată prin: „zi, lună, an“ sau „an, lună“ sau „an“. Dacă data fabricației mijlocului de transport nu este înscrisă explicit în documentele însoțitoare, se va lua în calcul data cea mai îndepărtată de momentul vămuirii, așa cum rezultă din documentele prezentate la vămuire.

Art. 12. — Vechimea unui mijloc de transport se determină prin compararea următoarelor elemente:

a) data fabricației, înscrisă în documentele mijlocului de transport, care poate fi exprimată în „zi, lună, an“, „lună, an“ sau „an“ ori data cea mai îndepărtată de momentul vămuirii, așa cum este înscrisă în unul dintre documentele prezentate la vămuire;

b) data efectuării formalității vamale pentru mijlocul de transport.

Art. 13. — Pentru autovehiculele și vehiculele prezentate în vamă, aparținând persoanelor fizice, biroul vamal este autorizat să stabilească valoarea în vamă, pornind de la identificarea bunului în lista de valori în vamă. Atunci când bunul prezentat la vămuire nu se regăsește în una dintre pozițiile aflate în listele prin care se stabilesc valorile în vamă pentru autovehicule și vehicule folosite, biroul vamal, ținând cont de circumstanțe, poate lua în considerare: valoarea din lista de valori în vamă a unui bun cu caracteristici asemănătoare sau, dacă acest lucru nu este posibil, prețul înscris în factura de achiziție a bunului ori, în lipsa acestor posibilități, valoarea declarată de către proprietar sau de persoana fizică cu drept de dispoziție asupra bunului. Circumstanțele vor viza în special suspiciunile cu privire la subevaluarea bunului, devalorizarea monedei de tranzacție, perioada care s-a scurs de la achiziție și până la vămuirea bunului.

Art. 14. — În cazul în care nu sunt îndeplinite elementele de determinare a valorii în vamă de către biroul vamal, valoarea în vamă se va determina de către Autoritatea Națională a Vămirilor în baza solicitării întocmite în acest sens, în scris, de către biroul vamal care are în evidență operațiunea. Autoritatea Națională a Vămirilor poate lua în considerare prețurile înscrise în facturile externe ale unor bunuri cu caracteristici asemănătoare, prețurile din cataloage sau documentațiile de prețuri, prețurile înscrise în rapoartele de expertiză tehnică și valorică emise de societățile de expertizare ori prețurile comunicate de un agent economic care comercializează bunuri cu caracteristici asemănătoare, inclusiv valoarea declarată de către persoana fizică care are dreptul de dispoziție asupra bunului.

Art. 15. — În cazul în care se ia în considerare valoarea declarată de către proprietar sau de persoana fizică cu drept de dispoziție asupra bunului, aceasta va depune la autoritatea vamală o declarație-angajament, pe propria răspundere, completată olograf, din care să rezulte valoarea bunurilor în cauză. Totodată declarația va conține și angajamentul persoanei de a plăti eventualele diferențe, în cazul în care la verificări ulterioare se constată că acestea se datorează.

CAPITOLUL III

Determinarea valorilor în vamă pe produse și grupe de produse

A. Reguli pentru determinarea valorilor în vamă pe produse și grupe de produse

Art. 16. — Valorile în vamă se stabilesc luându-se în considerare nivelul prețurilor practicate în prezent, conform acțiunii de liberalizare a acestora.

Art. 17. — La determinarea valorilor în vamă, precum și la stabilirea valorilor din lista de valori în vamă se folosesc caracteristicile tehnice înscrise pe produs sau care se pot determina prin observare.

Art. 18. — Pentru produsele care se prezintă într-o gamă sortimentală restrânsă, iar prețurile nu prezintă abateri semnificative, se stabilește o singură valoare în vamă.

Art. 19. — În cazul produselor la care, pentru aceleași caracteristici, prețurile prezintă abateri mari între ele, în funcție de marca de fabricație, numărul de exemplare fabricate (de exemplu, produsele electrotehnice profesionale sau cele emise în serie mică), valorile în vamă se vor determina de autoritatea vamală distinct, ținându-se cont de criteriile prevăzute la lit. B.

Art. 20. — Pentru produsele care constituie sortimente ce se deosebesc între ele în raport de variația unei singure caracteristici de bază, valoarea în vamă se determină pe grupe stabilite între anumite limite ale acelei caracteristici.

Art. 21. — În cazul bunurilor compacte pentru care nu sunt stabilite prețuri interne și al căror preț nu se regăsește în cataloagele sau documentațiile de prețuri externe și care sunt formate din mai multe componente inseparabile, valoarea în vamă se stabilește prin însumarea valorilor fiecărei componente.

B. Criterii în cadrul procedurii de determinare a valorii în vamă a unui bun

Art. 22. — Criteriul prioritar în determinarea valorii în vamă a unui bun este recunoașterea prețului efectiv plătit pentru achiziționarea acestuia, care se reflectă în prețul înscris în factură. Acest criteriu nu va fi luat în considerare în situația în care autoritatea vamală are suspiciuni cu privire la subevaluarea bunului, devalorizarea monedei de tranzacție, perioada care s-a scurs de la achiziție și până la vămuirea bunului.

Art. 23. — În situația în care prevederile criteriului prioritar nu pot fi aplicate se utilizează valorile în vamă stabilite în lista de valori în vamă.

Art. 24. — Atunci când bunurile nu pot fi identificate în lista de valori în vamă, biroul vamal este autorizat să determine valoarea în vamă luând în considerare valoarea stabilită pentru bunuri cu caracteristici asemănătoare.

Art. 25. — În situații de excepție, pentru bunurile la care valorile în vamă nu pot fi determinate conform prezentelor norme de către birourile vamale, valorile în vamă se vor stabili de Autoritatea Națională a Vămirilor. Autoritatea Națională a Vămirilor, în baza solicitării de stabilire a valorii în vamă, adresată în scris de biroul vamal care are în evidență operațiunea, poate lua în considerare valorile din cataloage, prețurile unor bunuri cu caracteristici, utilizări sau funcțiuni asemănătoare, prețuri care rezultă din facturile externe sau care sunt practicate de către societăți comerciale producătoare de profil ori valorile înscrise în avizul unei instituții specializate, inclusiv valoarea declarată de către persoana fizică care are dreptul de dispoziție asupra bunului.

Art. 26. — Pentru bijuteriile din metale prețioase care depășesc uzul personal, astfel cum acesta este definit prin reglementările vamale, valoarea în vamă se stabilește pe baza prețului gramului de aur, comunicat de Banca Națională a României, precum și a expertizelor privind manopera, efectuate, la cererea și pe cheltuiala persoanei fizice solicitante, de către persoanele juridice sau fizice autorizate, potrivit reglementărilor în vigoare, pentru efectuarea unor astfel de activități.

Art. 27. — Pentru bunurile culturale, de colecție sau cu valoare numismatică ori pentru trofee de vânătoare, valoarea în vamă se poate determina luându-se în considerare valoarea comunicată de către o instituție abilitată sau o societate comercială de profil ori cea stabilită în urma unei expertize efectuate de persoane autorizate.

Art. 28. — Valorile în vamă determinate pe baza prețurilor interne se exprimă în lei.

Art. 29. — Pentru mărfurile expediate prin colete poștale de o persoană fizică unei alte persoane fizice, valorile în vamă se determină luându-se în considerare, în principal, valorile înscrise în documentele puse la dispoziția

autorității vamale de către expeditor, inclusiv în facturi sau în alte documente fiscale. Atunci când nu există această posibilitate de determinare a valorii în vamă sau există suspiciuni cu privire la subevaluarea bunurilor, valoarea în vamă a bunurilor se va stabili conform procedurii prevăzute la art. 23, 24 și 25.

Art. 30. — Valoarea în vamă poate fi stabilită și în baza valorii declarate de persoana fizică. Acest criteriu se ia în considerare în cazul în care procedurile enumerate mai sus nu pot fi aplicate și poate fi operabil când nu sunt suspiciuni, fiind utilizat și în cazul bunurilor uzate, al tipăriturilor, medicamentelor, animalelor și păsărilor de companie și altele asemenea.

Art. 31. — În cazul în care se ia în considerare valoarea declarată de către persoana fizică cu drept de dispoziție asupra bunului, aceasta va depune la autoritatea vamală o declarație-angajament, pe propria răspundere, completată olograf, din care să rezulte valoarea bunurilor în cauză. Totodată declarația va conține și angajamentul persoanei de a plăti eventualele diferențe, în cazul în care la verificări ulterioare se constată că acestea se datorează.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor metodologice privind criteriile, metodologia și procedura de stabilire a tarifelor reglementate pentru transportul țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului lichid prin conducte

Având în vedere:

— art. 8 alin. 3 din Legea petrolului nr. 134/1995, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 64 alin. (2) din Normele metodologice pentru aplicarea Legii petrolului nr. 134/1995, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.265/1996, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2003 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice privind criteriile, metodologia și procedura de stabilire a tarifelor reglementate pentru transportul țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului lichid prin conducte, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Tarifele astfel stabilite, în perioada 1 ianuarie 2005 — 31 decembrie 2007 nu vor crește în medie, anual, cu mai mult de 10% față de media anului anterior, dacă

rata inflației nu va depăși prognozele actuale sau dacă alte prevederi legislative cu influență directă asupra costurilor estimate nu vor influența acest procent.

Art. 3. — Agenția Națională pentru Resurse Minerale va dezvolta și va implementa, începând cu data de 1 ianuarie 2008, un nou cadru de reglementare pentru stabilirea tarifelor pentru transportul țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului lichid. Noua reglementare se va baza pe un

cadru stimulat, astfel încât tarifele pentru transport vor fi reglementate și stabilite în funcție de costurile operaționale reglementate, de rata inflației, rata reglementată a rentabilității activelor și de un coeficient de eficientizare a activității de transport.

Art. 4. — Direcția generală inspecție și supraveghere teritorială a activităților miniere și a operațiunilor petroliere va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Mihai Claudiu Radu

București, 15 martie 2004.
Nr. 71.

ANEXĂ

NORME METODOLOGICE

privind criteriile, metodologia și procedura de stabilire a tarifelor reglementate pentru transportul țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului lichid prin conducte

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Prezentele norme metodologice au ca scop fundamentarea și stabilirea tarifelor reglementate pentru transportul țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului lichid, denumite în continuare sub termenul generic de *petrol*, prin conductele magistrale aparținând Sistemului național de transport al petrolului, așa cum este definit acesta în Legea petrolului nr. 134/1995, cu modificările ulterioare.

(2) Metodologia de stabilire a tarifelor de transport al petrolului prin conducte a fost elaborată de către Agenția Națională pentru Resurse Minerale (ANRM), în calitate de autoritate competentă, în baza atribuțiilor și competențelor conferite prin Legea nr. 134/1995, cu modificările ulterioare, și este fundamentată, în concordanță cu criteriile acceptate pe piața internațională a petrolului, pe rezultatele studiilor de consultanță finanțate din împrumutul BIRD pentru Proiectul de reabilitare a sectorului petrolier, rezultate prezentate și analizate pe parcurs cu reprezentanți ai compartimentelor de specialitate din Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Economiei și Comerțului, Oficiul Concurenței, Societatea Comercială „Conpet” — S.A.

Art. 2. — (1) Tarifalul de transport (Tt) reprezintă contravaloarea serviciului de transport prestat de titularul acordului petrolier de transport, în calitate de „transportator comun”, pentru rezervarea capacității de transport și transportul prin Sistemul național de transport al petrolului al unei tone de petrol între punctele de preluare a petrolului de la producătorii interni sau din import și punctele de predare la utilizatori, în condițiile standard de presiune, temperatură și calitate ale petrolului.

(2) Serviciul de transport al petrolului desemnează ansamblul de activități și operațiuni desfășurate de titularul acordului petrolier de transport pentru sau în legătură cu rezervarea capacității de transport și pentru asigurarea accesului și utilizarea sistemului de transport.

(3) Tarifele de transport se stabilesc diferențiat pentru cele două subsisteme de transport din componența Sistemului național de transport al petrolului (subsistemul de conducte pentru transportul petrolului din producția internă și subsistemul de conducte pentru transportul petrolului din import), în funcție de caracteristicile tehnice și de regimul de exploatare ale fiecărui subsistem.

(4) Tarifele de transport se stabilesc anual de către ANRM și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

CAPITOLUL II

Metodologia de calcul al tarifelor de transport reglementate

Art. 3. — (1) Tarifele de transport se determină prin alocarea valorii serviciului de transport la capacitatea de transport pusă la dispoziția utilizatorilor și la cantitățile de petrol transportate pentru aceștia pe distanțele corespunzătoare, utilizându-se o metodologie bazată pe determinarea *costului serviciului*, definit ca totalitatea veniturilor necesare pentru acoperirea operațiunilor pe conducte, incluzând:

— costurile de operare, care cuprind: cheltuielile cu salariile, cheltuielile de întreținere a conductelor, cheltuielile cu energia și alte cheltuieli administrative privind asigurarea și paza conductelor, sume datorate proprietarilor de terenuri etc.;

— costurile cu amortizarea mijloacelor fixe;

— impozitul pe venit;

— redevențe și alte taxe aplicabile transportatorului;

— o rată rezonabilă a profitului care să permită susținerea programelor de investiții pentru reabilitarea, modernizarea și/sau dezvoltarea sistemelor de transport.

(2) În pasul următor costurile anterioare sunt repartizate pe costuri fixe, care nu variază cu volumul de petrol transportat, și costuri variabile, care depind de volumul de petrol transportat. Apoi, aceste costuri sunt clasificate sau alocate la două tipuri de sarcini: sarcina de capacitate și sarcina de utilizare. În cadrul unui ultim pas diferitele costuri alocate sarcinii de capacitate sau sarcinii de utilizare sunt clasificate în costuri dependente și independente de distanță.

(3) În final, rezultă o formulă binomială de tipul:

$$Tt = A + B \times d, \text{ unde:}$$

A cuantifică costurile independente de distanță, alocate fie sarcinii de capacitate (costuri fixe, independente de cantitățile transportate), fie sarcinii de utilizare (costuri variabile, dependente de cantitățile transportate), exprimate în lei/tonă;

B cuantifică costurile dependente de distanță, alocate fie sarcinii de capacitate (costuri fixe, independente de cantitățile transportate), fie sarcinii de utilizare (costuri

variabile, dependente de cantitățile transportate), exprimate în lei/tonă x km;
d reprezintă distanța de transport exprimată în km.

CAPITOLUL III

Fundamentarea, înaintarea și analizarea propunerilor de tarife reglementate și stabilirea acestora

Art. 4. — (1) Propunerile de tarife și cererile de revizuire, precum și datele de fundamentare a acestora, pe categorii de costuri, în conformitate cu metodologia prevăzută în cap. II, se transmit ANRM de către titularul acordului petrolier de transport, în vederea analizării și stabilirii tarifelor reglementate.

(2) Datele de fundamentare se stabilesc ca proiecții pe o perioadă de 3 ani, pe baza datelor de exploatare curentă rezultate din costurile justificate reflectate în ultimul bilanț contabil (anul de bază), a programelor de investiții, contractelor de concesiune sau a oricăror alte angajamente legale, aprobate conform reglementărilor legale în vigoare.

(3) Proiecțiile anuale ale valorii componentelor costurilor de operare pe perioada de fundamentare vor fi aduse în termeni comparabili prin corectarea cu indicele anual estimat al prețurilor de consum (ipc) față de anul de bază.

(4) Datele de fundamentare vor fi însoțite de declarația de înaintare a propunerii de tarife reglementate, de o scurtă notă explicativă privind criteriile de clasificare a costurilor conform metodologiei prezentate, precum și de nominalizarea persoanei împuternicite să ofere informații și lămuriri privind propunerile înaintate.

Art. 5. — (1) În termen de 30 de zile calendaristice de la înregistrarea declarației de înaintare a propunerii de tarife reglementate, respectiv a cererii de revizuire/actualizare a acestora, Direcția generală inspecție

și supraveghere teritorială a activităților miniere și a operațiunilor petroliere (*DGISTAMOP*) din ANRM va analiza propunerile și datele de fundamentare prezentate și va întocmi un raport de analiză care va fi trimis titularului acordului petrolier de transport, care își va exprima punctul de vedere privind acceptarea sau contestarea acestuia în termen de 10 zile calendaristice de la data primirii.

(2) În cazul contestării raportului de analiză, *DGISTAMOP* va organiza, în termen de 10 zile lucrătoare de la primirea contestării (punctului de vedere), o întâlnire de consultări și clarificări cu reprezentanții titularului de acord petrolier de transport. Rezultatele întâlnirii vor fi consemnate într-o minută semnată de toți cei prezenți.

Art. 6. — Raportul de analiză, însoțit de punctul de vedere și, după caz, de minuta prevăzute la art. 5, se înaintează conducerii ANRM care adoptă hotărârea privind stabilirea sau, după caz, revizuirea tarifelor reglementate.

Art. 7. — Tarifele reglementate, aprobate de conducerea ANRM, intră în vigoare în termen de 3 zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 8. — (1) ANRM stabilește anual tarifele reglementate de transport pe baza propunerilor și datelor de fundamentare înaintate de titularul acordului petrolier de transport cu cel puțin 60 de zile calendaristice anterior datei de intrare în vigoare.

(2) ANRM poate revizui semestrial tarifele reglementate de transport din proprie inițiativă sau la cererea fundamentată a titularului acordului petrolier de transport, dacă cel puțin unul dintre parametrii datelor de fundamentare considerate la stabilirea acestora suferă, în termeni reali, o variație mai mare de $\pm 5\%$. Cererea de revizuire se înaintează ANRM cu cel puțin 60 de zile calendaristice anterior datei de intrare în vigoare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
